

byl účel prorogace. Místní příslušnost však jest tu s věcnou v tak úzké spojitosti, že ty otázky se dělití nedají. Přes předpis § 45 jur. n., jehož podmínka je i tehdy splněna, byla-li otázka věcné příslušnosti, jako zde, teprv rekursním soudem potakána, nemůže se dovolaný obchodní senát státi příslušným, protože je právě nepříslušným i místně, kterýž nedostatek nebyl rozhodnutím rekursního soudu uklizen. Je-li rozhodnou příslušnost místní, zůstává okresní soud v Jablonci příslušným i věcně. Dle § 46 odst. 1 jur. n. jest pak toto rozhodnutí pro řečený okresní soud závazné, i kdyby žalobce dotyčný prorogační dokument ani nepředložil, není tedy ani v tomto směru žádné závady proti jeho příslušnosti.

Čís. 771.

Článek 1.) nařízení vlády republiky Československé ze dne 9. prosince 1919, čís. 651 sb. z. a n. vztahuje se i na kandidáty advokacie, kteří již před podáním žádosti za zkoušku ze služby v československém vojsku vystoupili.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1920, R I 961/20.)

Kandidát advokacie, jenž vykázal: celkovou vojenskou službu 4½ roku, z toho částečně ve vojsku československém, z něhož v době žádosti však již byl vystoupil, — dále jeden rok a 3 měsíce u advokáta a 6 měsíců u soudu, žádal za připuštění ku zkoušce advokátní. V r c h n í z e m s k ý s o u d žádosti nevyhověl, ježto úhrnná s k u t e č n á advokátní praxe žadatelova činila 1 rok 3 měsíce, tedy méně 2 roků, kdežto dle čl. 1 vládního nařízení ze dne 9. prosince 1919, čís. 651 sb. z. a n. se vyžaduje takováto praxe nejméně dvouletá.

N e j v y š š í s o u d změnil napadené usnesení v ten smysl, že kandidáta ku zkoušce připustil.

D ů v o d y:

Právem dovolává se stěžovatel ve svůj prospěch ustanovení třetího (vlastně pátého) odstavce článku 1. nařízení vlády republiky československé ze dne 9. prosince 1919, čís. 651 sb. z. a n. nedotčeného ohledně něho zrušením, vysloveným v § 2 nařízení ze dne 23. března 1920, čís. 176 sb. z. a n. Doslov tohoto ustanovení (»Kandidátům však s l o u ž í c í m dále ve vojsku československém... —«) mohl by ovšem sváděti k výkladu, že platí jen pro ty kandidáty advokacie, kteří při podání žádosti za připuštění ke zkoušce advokátní slouží ještě ve vojsku československém, — než výklad takový byl by mylným. Vedle druhého odstavce článku 1.) nařízení ze dne 9. prosince 1919, čís. 651 sb. z. a n. ve znění § 1 nařízení ze dne 23. března 1920, čís. 176 sb. z. a n. platí ustanovení tamže pod 1.) a 2.) uvedená také pro kandidáty advokacie, kteří p o s k o n č e n í vojenské služby vstoupili do praxe. Byl by tu tedy zřejmý odpor a zajisté nezamýšlená nesrovnalost, kdyby výhody v pátém odstavci článku 1.) nařízení ze dne 9. prosince 1919, čís. 651 sb. z. a n. stanovené měli býti účastni jen ti, kdož slouží ještě ve vojsku československém, nikoli však i ti, kdož vystoupili již z této služby. Úmysl dotčeného ustanovení byl

patrně ten, že kandidáti advokacie, kteří konali službu ve vojsku československém, mají požívatí zvláštní úlevy před těmi, kteří nekonali této služby. Přesněji a jasněji znělo by arci ono ustanovení: »Kandidátům však s l o u ž i v š í m dále ve vojsku československém.....«. Ježto pak stěžovatel vykázal celkovou vojenskou službu delší 4½ roku, dále vykázal, že má celkové praxe nejméně jeden rok u advokáta a šest měsíců u soudu, konečně prokázal ostatní požadavky zákonné (§ 3 adv. ř.), není překážky, aby nebyl připuštěn ke zkoušce advokátní.

Čís. 772.

Zákon o zajištění půdy drobným pachtýřům (ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.).

V otázce, zda požadovaný pozemek jest pozemkem státním atd., rozhoduje, zda jím byl v den vyhlášení zákona. Lhostejno, zda měl tuto vlastnost i dříve a zda jí napotom pozbyl.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1920, R I 965/20.)

Požadovatel domáhal se, by mu byly přiznány do vlastnictví pozemky, jež měl od kostela spachtovány od r. 1901 do r. 1916, kdy pozemky byly kostelem prodány Petru M-ovi. Nárok jeho byl soudy všech tří stolic zamítnut, n e j v y š š í m s o u d e m z těchto

d ů v o d ů:

Prvním a hlavním předpokladem požadovacího práva pachtýřova ve smyslu zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. jest, že požadovaný pozemek patří státu nebo jest zabrán státem podle zákona o zabrání velkého majetku pozemkového ze dne 16. dubna 1919, čís. 215 sb. z. a n., nebo jest zapsán v zemských deskách nebo jest hospodářskou součástí statku zapsaného v zemských deskách nebo statku církevního nebo nadačního (§ 1 odst. druhý zák. o zajištění půdy drobným pachtýřům). Pro posouzení kvality požadovaného pozemku jest rozhodující doba vyhlášení zákona o zajištění půdy drobným pachtýřům t. j. 12. červen 1919; — stačí ovšem, byl-li požadovaný pozemek v tento den pozemkem státním, státem zabraným, deskovým, církevním, nadačním, a není třeba, aby byl jím býval po celou dobu zákonnou (§ 1 odstavec třetí zák. o zaj. půdy drob. pacht.), se strany druhé však nespadá pod zákon pozemek, nemající oné zákonem předpokládané povahy při vyhlášení zákona, byť jí dříve měl. V případě, o který se zde jedná, bylo zjištěno, že požadované pozemky byly již v roce 1916 prodány Petru M-ovi a že smlouva v roce 1918 byla schválena a knihovně provedena. Při vyhlášení zákona ze dne 27. května 1919, č. 318 sb. z. a n. nebyly tedy pozemky ty více součástí statku církevního, pročež zmíněný zákon na ně vůbec se nevztahuje. Ustanovení § 6 odstavec první téhož zákona nemají zde místa, neboť platí jen pro pozemky, spadající pod tento zákon, kteréžto podmínky právě tu není. Že tomu tak, plyne též z druhého odstavce dotčeného § 6, kde pamatováno jest sice na případy, že pozemek jest nyní ve vlastní správě vlastníkově